

Jean Pierre Rawie

Jean Pierre Rawie (Den Haag, 1951) studeerde Slavische en Romaanse filologie te Groningen. In 1979 debuteerde hij als dichter met de bundel Het meisje en de dood, die voor de helft uit sonnetten bestond. In de jaren '70 flakkerde de sonnetvorm - een vorm die na de Tweede Wereldoorlog leek te hebben afgedaan - weer even op door dichters als Gerrit Komrij, Jan Kal en Jan Kuijper. Deze golf ging voorbij, maar Rawie bleef sonnetten (en ook rondelen, kwatrijnen) schrijven. Maarten Doorman schrijft in Vrij Nederland (27-1-1990) over Rawies werk: "Rawies toon is onveranderlijk melancholisch, uiteenlopend van getemperde weemoed en (in vooral zijn vroegere werk) ironische somberheid tot de bitterste hypochondrie."

Rawies vroege werk (eerder verschenen in o.a. Intensive care (1982) en Kwade trouw (1986) werd in 1987 verzameld in Oude gedichten). Met Woelig stof (1989) vestigde hij zijn naam als een van de belangrijkste dichters van Nederland. De bundel werd een bestseller, net als zijn volgende bundels Onmogelijk geluk (1992) en Geleende tijd (1999).

Het belangrijkste thema in Rawies poëzie is de vergankelijkheid, waar de dichter zich niet bij neer kan leggen. Doorman zegt daarover:

"Een dichter nu die zozeer van vergankelijkheid en van de ijdelheid van elk streven is vervuld, hoeft zich precies om deze reden niet veel meer aan te trekken van de eisen van de tijd. Zo iemand lacht om het sprookje van de avant-garde, die grijnst om de mythe van het modernisme, die laat zich niet opjatten door de nieuwste ontwikkelingen. (...) Rawies pretentie om klassieke poëzie te schrijven is riskant en daardoor tegelijkertijd fascinerend. Wie erin slaagt zijn vooroordeel tegen vormvaste poëzie eens op te schorten, zijn al te snelle associaties met neoromantische verzenmakerij en light verse opzij te zetten en wie enigszins thuis is in de klassieke, ook voor-romantische traditie, zal ontdekken dat Rawie soms onverhoeds in zijn onderneming slaagt en dan de ruis van andere tijden, die haast onvermijdelijk is omdat wij nu eenmaal ook altijd historiserend lezen, door hem teniet wordt gedaan. Dan blijkt het er plotseling toch inderdaad niet op aan te komen poëzie van deze tijd te maken."

Naar aanleiding van Geleende Tijd schreef Peter de Boer in Trouw: "Rawie blaast oude geritualiseerde vormen, waaronder het sonnet, nieuw leven in met een thematiek die gelijk van nu en van alle tijden is."

Naast het schrijven van poëzie houdt Rawie zich bezig met het vertalen van gedichten van onder meer de Portugese dichter Camoens, de Italiaanse dichter Ciro di Pers, en de Russische dichter Blok, die wonderwel aansluiten bij Rawies eigen werk. In zowel Woelig stof (1989) als Geleende tijd is een aantal vertaalde gedichten opgenomen.

Samen met Driek van Wissen vertaalde hij het dertiende-eeuwse Arthurverhaal De korte mantel (Bert Bakker, 2001)

In 2002 verscheen een verzamelbundel met gedichten over de liefde: Wij hebben alles nog te goed. In 2003 gevolgd door een verzamelbundel met gedichten over de dood: Wij volgen een voor een hetzelfde pad. In 2004 verschijnt ter ere van zijn 25-jarig dichterschap de bundel Verzamelde verzen, met daarin alle tot nog toe verschenen bundels.

In 1989 ontving Jean-Pierre Rawie de Wessel Gansfortprijs van de provincie Groningen voor zijn gehele oeuvre.

In 2002 verscheen een documentaire over de dichter op de televisie: 'Onmogelijk

geluk' (ook te bestellen bij het Letterkundig Museum, 070 – 3339666).

In 2005 verscheen deel een van de serie Rijmkroniek des Vaderlands, die hij samen met zijn vriend en collega Driek van Wissen schreef.

De kroniek is geschreven vanuit het perspectief van kroonprins Willem Alexander, die de geschiedenis van Nederland onderwijst aan zijn dochter Amalia. Het boekwerk, met als eerste zin "Dat alles is zo als het is, dat komt door de geschiedenis", is doorspekt met voorbeelden waarmee Willem-Alexander zich volgens de auteurs nauw verbonden moet voelen, zoals de moord op de Martelaren van Gorcum door de Watergeuzen – verheerlijkt door Willem van Oranje - maar ook zijn eigen deelname aan de Elfstedentocht in 1986.

Deel 1 behandelt de geschiedenis tot en met de moord op Willem van Oranje. Van Wissen en Rawie streefden ernaar ieder jaar een nieuw deel te publiceren. In 2006 verscheen deel 2 van de serie. Deel 3, Van Willem III tot Willem III, verscheen in 2010. Driek van Wissen overleed, geheel onverwacht in hetzelfde jaar, vlak nadat hij de laatste hand aan dit deel van de kroniek had gelegd.

In 2008 ontving Jean Pierre Rawie de Charlotte Köhlerprijs voor zijn hele oeuvre.

De jury roemde "zijn milde toon, die is doortrokken van ironische momenten die de ernst van eeuwige thema's niet verhullen". Ook wordt Rawie geprezen omdat hij "klassieke thema's verwoord in een keur van nieuwe en somtijds verrassende variaties".

Eind 2012 verscheen na dertien jaar een nieuwe dichtbundel met als titel De tijd vliegt, maar de dagen gaan te traag. Deze bundel verscheen een jaar nadat Rawie door een herseninfarct was getroffen. Hierna ging een zware periode van revalidatie in. De tijd vliegt, maar de dagen gaan te traag bevat dertig eigen, nieuwe gedichten en tien vertaalde gedichten. In het gedicht 'Marino' beschrijft Rawie hoe de poëzie, i.h.b. de poëzie van Giovanni Battista Marino (1569-1625) hem tot troost was tijdens zijn revalidatie. Vertalingen die Rawie van zijn werk maakte, staan in het laatste deel van de bundel. De bundel bevat onder andere gedichten over zijn moeder, zijn overleden vriend Driek van Wissen en het dichterschap.

Vroeger was alles beter, behalve de tandarts (2013) is Rawies prozadebuut, waarin hij zijn grote eruditie op speelse wijze met zijn lezers deelt. Hij vertelt sprankelende anekdoten over zijn omgang met Hoge en Minder Hoge dames en heren; en hij doet uitgebreid verslag van zijn, gelukkig kortstondige, verblijf in hospitaal en revalidatiekliniek na te zijn getroffen door een beroerte, 'een heel keurige ziekte', zoals hij daags na zijn ontslag aldaar tot zijn verzamelde vrienden sprak.